

[Ebba Strange]

mer, der vil være negative i deres grundlag, fordi der ligger så megen vrede og så meget had til samfundet bag de unges reaktionsmønstre.

Med hensyn til uddannelsespolitikken har vi fra SFs side mange gange foreslået, at vi skulle sørge for at leve op til den folketingsbeslutning, der går ud på, at alle unge har ret til en ungdomsuddannelse. Vi har foreslået mange gange, at man skulle sikre de unge EFG-elever praktikpladser. Det er altid blevet afvist, fordi man regnede med, at markedskræfterne nok selv skulle klare det. Men hvem er det, der bliver kriminelle? Vi ved det jo, det er sagt, og det er skrevet så mange gange, så hvorfor ikke tage fat dér og sige: nu skal de unge mennesker altså have en fuldendt uddannelse og ikke bare en delvis uddannelse.

Til allersidst skal jeg nævne noget, som jeg vil kalde socialt-kulturelt arbejde, som vi har erfaringer med bl.a. i Århus, men også andre steder, og som har haft en meget positiv virkning på de unge mennesker, idet man ikke kun sender socialarbejdere ud i miljøerne, men også kulturarbejdere, teaterfolk og lignende, lader dem arbejde sammen med de unge om at skabe nogle aktiviteter, der har med teater, med musik, med udfoldelse, med kreativitet at gøre. Herved kan de kolossalt mange kræfter, som unge mennesker er i besiddelse af, få nogle konstruktive udtryk i stedet for de destruktive udtryk, som vi gerne vil være med til at forhindre bliver så stærke, som vi oplever det i øjeblikket.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til statsministeren for løftet om, at vi inden årets udgang får en redegørelse fra regeringen om, hvilke foranstaltninger den agter at foreslå for at bekæmpe kriminaliteten, altså overtrædelsen af de fælles regler, som vi jo i høj grad vedtager herinde, men som også vedtages gennem de normer, som vi bare alle sammen synes skal overholdes i samfundet af alle. Jeg tror, det vil være meget tilfredsstillende, at vi får netop en fokusering på, hvad vi kan gøre for at hjælpe på den situation, at der er folk, der overtræder disse normer.

Så må jeg ligesom adskillige være i den situation, at jeg kan takke justitsministeren og erklære mig enig med ham i næsten alt,

hvad han siger i dag. Når jeg fremhæver dette, er det, fordi jeg så ofte også for ganske nylig har måttet konstatere dyb uenighed med justitsministeren om, hvad vi gør for at bekæmpe kriminaliteten. Jeg tænker ikke alene på de diskussioner, vi har haft i salen, hvor jeg har måttet konstatere, at ministeren især har koncentreret sig om dette at straffe, men jeg tænker også på de diskussioner, der har været ført i aviser og medier, og hvor ministerens måde at bekæmpe kriminaliteten på bestemt ikke er en måde, som jeg tror på, som jeg kan godkende, men som jeg er dybt overbevist om kun vil gøre ondt værre, altså fremkalde endnu flere overtrædelser.

Jeg tror, at det rigtigste er at anskue dette problem på den måde, som forespørgerne jo så klart angiver at vi bør gøre: hvad kan vi gøre på mange forskellige områder for at hindre, at folk overtræder de fælles regler? Vi er nødt til at koncentrere os om dette: hvorfor sker det? Det er derfor, jeg i dag så helt kan sige tak for justitsministerens indlæg, for han har dog prøvet at sætte sig i den situation og svare på dette konkrete spørgsmål.

Ministeren peger bl.a. på, at man skal støtte den kriminologiske forskning, der finder sted ved vore universiteter, og ministeren siger, det er opgaven for denne forskning at skaffe os nærmere viden om årsagen til kriminaliteten. Det synes jeg er væsentligt og vigtigt, og det er det, som vi, synes jeg, i for ringe grad hidtil har beskæftiget os med, når vi taler om kriminalitet, og når vi diskuterer de love, som vi vedtager for at bekæmpe kriminaliteten: hvad er årsagen?

Jeg tror, at det ville være væsentligt for, at vi kan nå til en dybere forståelse af, hvad det egentlig er, der sker, når medlemmer af samfundet overtræder de fælles regler, at vi indtager det historiske perspektiv. Vi må inddrage den udvikling, der har været, og her tænker jeg ikke mindst på samfundets opfattelse af, hvad der egentlig er en forbrydelse, altså noget kriminelt. I 1600-tallet var de fleste mennesker, der blev henrettet, kvinder. De værste forbrydelser blev dengang efter samfundets opfattelse især i stort tal begået af kvinder. Det var jo ikke mindst ugifte kvinder, der fremkaldte abort eller ligefrem slog barnet ihjel. Når man tænker på, hvordan man i dag ser på det: vi siger, det er ulykkelige kvinder, der er kommet galt af